

NOVINKY

45

Duben-červen

2025

ZPRAVODAJ SO
ročník 10

*

www.so-novinky.obadalek.cz

Web sponzoruje Václav Obadálek - Bobr.

JEDNOU SKAUTEM - NAVŽDY SKAUTEM

Čtyřicáté páté elektronické číslo, web v řádném provozu.

OBČASNÍK

NEKROLOGY

Dobrý zvyk vyhotovit nekrology při příležitosti odchodu našich blízkých i osob nám jinak vzácných patří k dobrému společenskému tónu a ovšem také k jistě správné péči o naše blízké – vždyť nekrology zůstávají ve veřejných i soukromých archivech natrvalo uchovány.

Tuto praxi zachovává v různé intenzitě také samotný Junák i jeho čestný Svojsíkův oddíl.

Je však dobré si připomenout, že nekrology jsou vlastně stručná forma přiblížení osobnosti, se kterou probíhá v různé míře poslední rozloučení.

Proto jsou nekrology čteny při pohřbech a jsou uveřejňovány ve veřejných médiích. Ovšem nelze je chápat jako jakési životopisy, třeba v pojetí, které se v poslední době užívá na webových stránkách Paměti národa.

Řádně a podrobně zpracované osudy lidí, hlavně pro zvýraznění jejich přínosu k lidskému společenství, jsou také, jak víme, zpracovávány pro rozhlas a televizi. K uměleckému zpracování patří i hudební a výtvarná díla, která se však obvykle liší tím, že zvýrazňují určité charakteristiky osob anebo jejich odkazu.

Skautské hnutí, obdobně jako jiná společenství, také svým zakladatelích buduje památníky – jak ty fyzické tak hlavně osobní výzvy k následování.

OBSAH

ODDÍLOVÉ / DRUŽINOVÉ ZPRÁVY

Tříkrálové schůzka PD SO dne 7. 1. 2025

Účast Podbrd. družiny SO na posled. rozloučení s Foxem

Vzpomínky na práci s kůží (pod Foxovým vedením apod.)

Únorové setkání Hanácké družiny v Olomouci

Únorová 10. Družina RNDr. R. Plajnera v Kroměříži

Zápis z Pražské družiny SO konané 11. 3. 2025

Fotolisty z jednání Oddílové rady SO ze dne 13. 3. 2025

10. Družina RNDr. R. Plajnera popřála br. Čechovi k 90

ZAJÍMAVÉ ZPRÁVY

Třetí internetový rozhovor Péguy - Kamzík

Oznámení INTERCAMP 2025

HISTORICKÉ OHLÉDNUTÍ

Zpráva ses. Lídy Bělovské o 8. konferenci SRSE ISGF

ZAMYŠLENÍ

Vzpomínání na pravého skauta

NAVŽDY ODEŠLI

Václav Zelenka z Mariánských Lázní

Václav Kotěšovec - Chiren z Kraslic

Adolf Socher – Dolfi z Prahy

Václav Kaňka – Fox ze Sedlčan

Ladislav Fiala – Norek z Prahy

Jiří Belda – Pan ze Semil

PŘED UZÁVĚRKOU

Povídání o Velikonocích

Internetový Nový encyklopedický slovník češtiny podává podrobnou historii nekrologů:

<https://www.czechency.org/slovník/NEKROLOG> i jejich příklady a význam.

ODDÍLOVÉ / DRUŽINOVÉ ZPRÁVY

Tříkrálové setkání Pražské družiny 7. ledna 2025 na Celnici

Přítomno 11 bratrů a 6 sester – viz prezenční listina

Po 15 minutovém zdržení (čekalo se na opozdilce, kteří uvízli v MHD), nás přivítala sestra rádkyně Amálka.

Schůzku jsme zahájili Junáckou hymnou.

Poté Amálka požádala o minutu ticha za zemřelé sestry a bratry, kteří nás opustili v loňském roce.

- 12. srpna zemřela sestra Dana Seidlová – Pirátka
- 29. srpna jsme ukončili členství sestře Aleně Seidlové – Áje
- 14. prosince zemřel bratr Jan Vondrášek – Roger
- 18. prosince zemřela sestra Ludmila Bělovská – Lída
- 31. prosince zemřel bratr Adolf Socher - Dolfi

Amálka přečetla citáty o rodině a skautském poutu od neznámého autora, které vybrala a upravila pro dnešní setkání.

„Pouto, které spojuje vaši pravou rodinu, není pouto krve, ale pouto úcty a radosti ze života toho druhého.“

„Skautská rodina je stejná jako větve stromů. Všechny rostou vlastním směrem, ale kořeny zůstávají stejné.“

**„Rodina není vždy krev. Jsou to lidé ve vašem životě, kteří vás chtějí v tom svém. Ti, kteří vás přijímají za to, kým jste. Ti, kteří by udělali cokoliv, aby viděli váš úsměv a Ti, kteří vás milují bez ohledu na to, co se stane.“
A taková je i ta naše správná skautská rodina.**

Po smutném začátku nastává radostnější část dnešní schůzky, neboť mezi nás přišly dvě nové členky SO, které od ledna patří do naší Pražské družiny. Přivítali jsme sestru Blanku Hejhalovou a sestru Miriam Kupkovou – Čakanku.

Obě sestry nám ve zkratce pověděly o svém skautování. Pro některé z nás to nebylo až tak nové, neboť jsme se se sestrami již dříve potkávali na společných akcích a některé jsme i společně připravovali. Věřím, že obě děvčata mezi nás bezvadně zapadnou, což bylo i na dnešní schůzce zjevné.

Na únorové schůzce bychom měli schvalovat nové kandidáty. Dnes jsem převzala první návrh a pravděpodobně by mohli být ještě dva. Uvidíme.

Popřáli jsme k lednovým narozeninám sestře a bratrům:

2. ledna - sestra Adéla Čapková - 72 let

11. ledna - bratr Pavel Coufal - Chobot (69 let)

14. ledna - bratr Vojtěch Janoušek (80 let)

a dnes **7. ledna - bratr Jindřich Valenta - Vlk (90 let)**

Narozeniny bratra Vlka jsme náležitě oslavili při pohoštění a sklence vína, zazpívali jsme mu, a aby se doma nenudil, tak dostal dřevěný hlavolam a přáníčko.

Amálka s Adélkou nechaly kolovat vlastnoručně vyrobené PF na rok 2025 a Amálka ještě vyřídila pozdravy od všech členů družiny, kteří nemohli dnes přijít, i od těch kteří jsou dlouhodobě omluveni pro zhoršené zdraví.

Rádkyně ještě informovala o Volebním sněmu KD (bude v lednu 2026). Stávající náčelnictvo prosí, aby členstvo přemýšlelo o kandidátech z KD.

Letos se připravuje **Oldskautské Jamboree Středočeského Kraje a Prahy** v Kutné Hoře od 23. května až do 25. května 2025 – viz pozvánka.

Sestra Hini - Eliška Pavlíková - výchovná zpravodajka KD a členka SO hledá možnosti vzdělávání oldskautů. Uvažuje se o Lesní škole pro OS, o vzdělávacích seminářích. Sestra Hini očekává zpětnou vazbu na toto téma.

Volné povídání kolem stolu se neslo v radostném duchu, vzpomínalo se na Vánoce i na dění v oddílech a střediscích, na cesty za skauty v zahraničí a rozdíly mezi českým a zahraničním skautingem. Shodli jsme se, že nad náš skauting není a by se od nás kdekdo mohl ještě něčemu přiučit. Hlavně co se praktičnosti v táboření týká. Derviš chválil činnost v Lesních školkách, kde se děti pohybují každý den v přírodě. Učí se všelijaké dovednosti se dřevem, poznávají flóru i faunu a mohou tak směle konkurovat skautským dětem.

Povídání se trochu protáhlo a tak jsme společně rychle uklidili a rozloučili se večerkou v Gilwellském kruhu.

Příští schůzka bude v úterý 11. 2. v 16:00 opět zde v Celnici.

Zapsala Amálka

Foto Derviš

Účast Podbrdské družiny SO na posledním rozloučení s bratrem Václavem Kaňkou - Foxem

Poslední rozloučení s členem čestného Svojsíkova oddílu br. Foxem jeho zarmoucená rodina uspořádala spolu se střediskem Úsvit Votice a Vrchotovy Janovice posledního dne měsíce ledna 2025 v Kapli sv. Kříže na hřbitově v Příbrami.

Bohoslužebného shromáždění se také zúčastnili členové Podbrdské družiny Svojsíkova oddílu, kam br. Fox patřil, spolu s jejím rádcem br. Pavlem Zejškem – Merkurem. Když počátkem ledna 2025 br. Merkur pro stručný nekrolog br. Foxe (viz kapitola tohoto Zpravodaje **NAVŽDY ODEŠLI**) posílal informace, zdůraznil: „Já jsem se znal s Foxem od roku 1996 od Lesní školy, ale to je pro mne hodně osobní. Od pondělí toho mám v srdci moc a nějakou dobu to bude trvat, než to v sobě urovnám. Ještě v minulém roce jsme se sešli na semináři ELŠ v Praze, kde jsme realizaci členství v SO započali. Družina by ráda osobně přivítala nové členy všechny. Ale škoda, že vyřízení přijetí tohoto vyznamenání trvá rok! Myslím, že středisko Votice přispělo k důstojnému rozloučení s bratrem Foxem. A přestože jsme se s Foxem v naší družině moc neužili, budeme spolu alespoň ve vzpomínkách a modlitbách.“

Drahá rodino, sestry, bratři, přátelé, vážení smuteční hosté,

Václav byl úžasný člověk, který si získal lásku a úctu nás všech, což dokazují nejen slzy přítomné v našich očích a smutek v našich tvářích, ale především jakési prázdné místo, které nyní cítíme v našich srdcích. Opustil nás náš milovaný tatínek, dědeček, pradědeček, kamarád, a pro nás, skauty, bratr. Pevně věřím, že jednou, za nějaký čas, až smutek, přes který se nyní tak těžko hledají slova, odezní, zůstane v našich srdcích a myšlenkách na Václava – Foxe, jak jsme ho znali my, bratři a sestry, nezapomenutelná vzpomínka a radost z toho, že jsme měli možnost a čest jej poznat.

Životní cesty mě a Foxe se, s ohledem na jeho dlouho životní pouť, protnuly teprve nedávno. A zprvu tak, že jsem tehdy ani netušil, jak důležitým člověkem se pro mě Fox stane. Za tu relativně krátkou dobu jsem však postupně poznával, jak velkou osobností Fox je. A proto mi dovozte, abych mu nyní věnoval tuto vzpomínku, o kterou bych se s Vámi rád podělil.

Poznali jsme se poprvé, tuším, na přelomu let 2018 a 2019 a zprvu jsme spolu řešili jen maličkosti, které bych tehdy býval nazval skoro bezvýznamnými. Ale ne dnes, neb snad i právě díky nim jsem měl možnost se s Foxem seznámit. Jak šel čas, naše skautské cesty se proplétaly čím dál tím více a já poznával, co vše za svůj skautský život Václav dokázal. Od ledna 1990 byl členem 37. pražského střediska, kde se v roce 1993 stal vůdcem 80. oddílu skautů a v roce 1996 vedoucím střediska a také výchovným zpravodajem okresu. Na přelomu tisíciletí byl rovněž instruktorem Pražské lesní školy a později Ekumenické lesní školy. A právě toho času kroky po své skautské cestě zamířil do našeho benešovského okresu, kde v rámci votického střediska zastával funkci vůdce klubu Oldskautů, výchovného zpravodaje a také zástupce vedoucího střediska. Já si ho ale budu pamatovat především jako „svého“ výchovného zpravodaje okresu, neb on byl jediným, kdo měl v roce 2021 odvahu se této funkce ujmout.

Až tehdy jsem začínal chápat, jak pracovitým, šikovným, vzdělaným, poctivým, skromným, a především neuvěřitelně aktivním člověkem Fox je. Mezi prvními se hlásil do týmu rádcovského kurzu, který jsme na okrese zakládali v roce 2022 a byl mezi prvními v týmu i při zakládání čekatelského kurzu, kterého se, bohužel, již nedočkal. Nedávno za mnou také Fox přišel s myšlenkou uspořádat na okrese výchovné setkání vůdců oddílů. A ač jsem k tomu byl v počátcích skeptický nyní vím, že toto setkání, které se uskutečnilo s takovým úspěchem, že jsme hned naplánovali další, pro mě vždy ponese jeho odkaz.

Osobně nejceněnější pro mě však zůstanou rozmluvy, které jsme vedli při našich setkáních na skautských závodech a táborech, kterých se do konce svého života Fox účastnil. Diskutovali jsme o našich pohledech na tři principy skautingu a výchově k nim nebo také o tom, jak právě on jako výchovný zpravodaj připouští sestry a bratry ke složení skautského slibu. A přiznám se, že to bylo něco, co mi velmi utkvělo v hlavě, neb s tímto přístupem jsem se za svých bezmála 30 let skautování setkal poprvé. Něco na tom je a já na to, bratře Foxi, nezapomenu a budu o tom i nadále rozmýšlet.

Postupně mě také ve svém vyprávění čas od času nechal nahlédnout do svého života mimo skauting. Víím tak, že si v posledních letech pořídil zahrádku, na které hospodařil a psa, který mu byl věrným přítelem. Velmi rád také fotil a své fotky dokonce vystavoval. A snad nejraději ze všeho ve volných chvílích vyráběl z kůže. Na to byl neuvěřitelně šikovný a právem se tím nejen rád skromně chlubil, ale především se i o tuto dovednost neváhal s mnohými, snad ve skautingu i mimo něj, podělit a předat jim své cenné rady, zkušenosti a nemálo radosti z jeho umění.

Za to vše si Fox zasloužil mé obrovské uznání a neskonalý obdiv. A víím, že nejsem sám, o čemž svědčí i skautská vyznamenání, kterých se mu dostalo. Za výchovnou činnost obdržel bronzovou a stříbrnou medaili svatého Jiří a za své celoživotní skautské zásluhy se mu na sklonku života dostalo pocty stát se členem Svojsíkova oddílu, na což byl právem hrdý.

Bratře Foxi, děkuji Ti za vše, co jsi mě naučil. Ve své mysli víím, že tvůj život byl bohatý a naplněný. Stal jsi se mi rádcem a přítelem, jakého bych mezi Tvými vrstevníky jen těžko hledal. A přesto, že jsi odešel, v našich srdcích a vzpomínkách budeš žít věčně.

Tomáš Kurc – Šugr, vedoucí střediska Fr. Konáše Benešov

Skaut Votice a Vrchotovy Janovice

SKAUT
USVIT Votice

JUNÁK
středisko Fr. Konáše Benešov

31. 1. 2025

Kaple sv. Kříže na hřbitově v Příbrami

Podle podkladů poskytnutých br. Pavlem Zejškem – Merkurem
zpracoval: Kamzík

Práce s kůží pod Foxovým vedením ve vzpomínkách

From: amalka.hulkova@seznam.cz [mailto:amalka.hulkova@seznam.cz]

Sent: Thursday, February 6, 2025 1:23 PM **To:** Vladislav Jech **Cc:** 'Pavel Zejšek (Merkur)'

Milí bratři - Kamzíku a Merkure

Jsem moc ráda, že se nakonec podařilo vytvořit takové krásné povídání od srdce. Díky Tobě Merkure, žeš poskytl text z posledního rozloučení a díky Tobě Kamzíku, který děláš tuto velice záslužnou i když smutnou práci a připomínáš nám ostatním, s kým jsme se loučili při jejich poslední cestě. Je to počínání často detektivní, které zabírá spoustu času při vyhledávání střípků z historie a života našich zemřelých bratrů a sester. Zahmuje i časté telefonování, či psaní rodinám pozůstalých, kterým je třeba citlivě vysvětlit, o čem běží. Jsem ráda, že mohu občas být nápomocná a sehnat informace pro nekrology. Někdy, již bohužel nejsou pamětníci, kteří by nám potřebné informace poskytli.

Osobně jsem se s bratrem Foxem znala z let devadesátých, spolupracovali jsme společně při několika seminářích, kurzech i LS. Několikrát byl u nás v Roztokách, kde přednášel, ale hlavně prakticky učil mladší sestry a bratry dovednostem s kůží. Několik výrobků vzniklých pod jeho vedením vlastní i naše skautská rodina. Měla jsem možnost se s Foxem setkat i v rámci činnosti Skauta ABS, kde jsem působila jako instruktorka. Povídání s ním bylo nezapomenutelné a nejen já, ale i moje dcery a manžel na něj jistě nezapomeneme.

Se smutkem v srdci
Amálka

lesoškolačká
jmenovka

Příklady výrobků z kůže od br. Foxe:

Foxův dárek br. Rysovi k devadesátinám

Nástroje pro práci s kůží v družině

- instruktážní foto,

Z archivu skautské rodiny Hůlkových:

Hanácká družina SO
26.2.2025
O L O M O U C

Přivítali jsme nové členky družiny,
ses. Benčovou Danu a Pleskovou-V čelku.

Projednali jsme program družiny na rok 2025. Mimo družinovek to budou i akce v terénu,
například ve Zlíně s členy Zlínské družiny SO.

V krajském archivu Olomouc

archiv se nachází ve Skautském institutu

Projednali jsme účast členů SO na volebních sněmech KD i na Jamboree v Kutné Hoře v květnu 2025.

Rádce družiny br. Dušan Tichý - Dráp a podrádce družiny br. Miroslav Doubrava - Akela, při slavnostním ceremoniálu.

Dne 27. 2. 2025 se sešla 10. družina RNDr. R. Plajnera na své pravidelné schůzce, tentokrát v prostorách Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži.

Přivítali jsme nové členy naší družiny bratry Petra Hrabinu - Kobru a Leoše Hrdličku - Leonarda.

Závěrečná fotografie v kapli Arcibiskupského gymnázia.

Dne 24. března 2025 oslavil náš bratr Svatopluk Čech - Svaťa krásných 90 let.

Rádce družiny br. Dušan Tichý - Dráp a podrádce družiny br. Miroslav Doubrava - Akela, přišli za družinu poblahopřát jubilantu k jeho krásnému výročí.

Zápis z družinové schůzky Pražské družiny dne 11. března 2025 na „Celnici“

Přítomno 8 bratrů, 6 sester a 1 host - viz prezenční listina

Po přivítání sestry rádkyně Amálky jsme nad zapálenou svíčkou symbolizující věčný skautský oheň společně zapěli Junáckou hymnu.

Minutou ticha jsme uctili památku zemřelého bratra Ladislava Fialy - Norka z Prahy 6 - zemřel 8. února a v červnu by mu bylo 100 let.

Bratr Rys ještě připomněl zemřelého bratra Ladislava Bartůňka - Baldu ze Skutče, nositele nejvyššího junáckého vyznamenání skautů, Řádu stříbrného vlka.

Citáty pro dnešní den:

„Dobrého je v řádu světa víc, ale to zlé cítí člověk silněji.“

T.G.M.

„Mít rád lidi a milovat lidi, to je celé tajemství a snad jediný recept na štěstí. Kdo myslí jenom na sebe, ochudí jiné o sebe, ochudí sebe o jiné, zakrní a zahyne.“

Jan Masaryk

Na stole již bylo připraveno pohoštění, které dnes připravila sestra Blanka Hejhalová s Amálkou, která dodala ale pouze ovoce. Blanka vyrobila výborné pomazánkové jednohubky a upekla perník. Všem chutnalo a nic nezbylo.

Amálka popřála mnoho zdraví všem oslavencům kteří během února až dubna oslavili či oslaví narozeniny.

Jsou to:

bratr Petr Jeschke - Derviš 5. 2.

bratr Jaroslav Bican - Kwang 6. 2.

sestra Hanka Dvořáková 12. 2. - úctyhodných 95 let

sestra Olga Šerclová - Hrabalka 10. 3.

sestra Jitka Duchoňová - Sojka - kulatiny 90 let

bratr Josef Jedlička - Bagheera 23. 4.

Na této schůzce jsme jednomyslně odhlasovali přijetí nového kandidáta do Svojsíkova oddílu, který po jeho schválení se stane členem naší Pražské družiny.

Je to **bratr Mgr. Martin Hejhal - Hejkal.**

Přijetí bratra Hejkala mezi Svojsíky nic nebrání. Splňuje všechny podmínky dle Řádu. Většina z nás bratra osobně známe jako čestného a důvěryhodného člověka - skauta. Již teď se těšíme na spolupráci a posilu naší družiny.

Amálka připomněla, že včera 10. března tomu bylo 77 let (1948) kdy za záhadných okolností zemřel československý ministr zahraničí Jan Masaryk, (* 14. 9. 1886) syn prvního československého prezidenta TGM. Stále jsou pochybnosti co se vlastně stalo v ten osudný den. Několikrát byla tato událost prošetřována, ale k žádnému závěru se nedospělo. V těchto dnech policie otevírá tento případ znovu. Policejní Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu informoval o znovuotevření případu úmrtí Jana Masaryka z roku 1948, ke kterému vedly nově objevené diplomatické a zpravodajské dokumenty. K opětovnému otevření případu přispěly diplomatické a zpravodajské archiválie z USA, Velké Británie a Francie. **„Cílem je porovnat tyto nové informace s dosud zjištěnými skutečnostmi, a odhalit tak případné nové souvislosti, jež by mohly přinést odpovědi na některé dlouho**

nezodpovězené otázky,“ uvedl úřad.

Amálka řekla, že nechce teď a tady polemizovat nad úmrtím velkého politika, ale připomenout velkou osobnost našich dějin, oblíbeného a milovaného Honzu Masaryka jak ho oslovoval prostý lid a přečetla citát Jana Masaryka:

„Národ mne považuje za obhájce demokracie a komunisté dělají všechno, aby mě využili ke svým záměrům. Aby mohli přesvědčit lid, že taky já sympatizuju se Sověty. Ale já se nikdy nepropůjčím k této hře. Ano, mohli by mě zabít. Ale kdyby to udělali, stanu se mučedníkem.“

Jako vždy jsme vzpomněli na sestry a bratry, kteří již na naše schůzky nemohou přijít - nedovolí jim to náhlé onemocnění, dlouhodobé zdravotní obtíže, u mladších pracovní povinnosti a u starších jednoduše vysoký věk. Rádkyně je se všemi v neustálém kontaktu, ráda tlumočí naše pozdravy, které jsou posílány do všech směrů.

V 16 hodin jsme mezi sebou přivítali hosta - **bratra Juřina - PhDr. Bc. Jiří Plachý, Ph.D.**, který je odchovancem střediska Lípa Roztoky.

Bratr Jiří Plachý - Juřin, který je vědeckým pracovníkem Vojenského Historického Ústavu v Praze se specializuje na dějiny druhého zahraničního odboje a poúnorovou persekuci jeho účastníků. Vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, obor historie se specializací na dějiny východní a jihovýchodní Evropy. Od roku 2000 do roku 2007 pracoval jako historik v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu v Praze. V letech 2004-2008 vystudoval obor veřejná správa na Právnické fakultě Západočeské univerzity v Plzni, od roku 2007 až dosud pracuje v historicko-dokumentačního odboru Vojenského historického ústavu v Praze. Od roku 2015 je členem českého výboru Mezinárodní komise pro vojenskou historii. Napsal více jak 20 knižních titulů které se zabývají danou tematikou a mnoho článků a studií, které byly uveřejněny v českých i zahraničních periodikách. Za

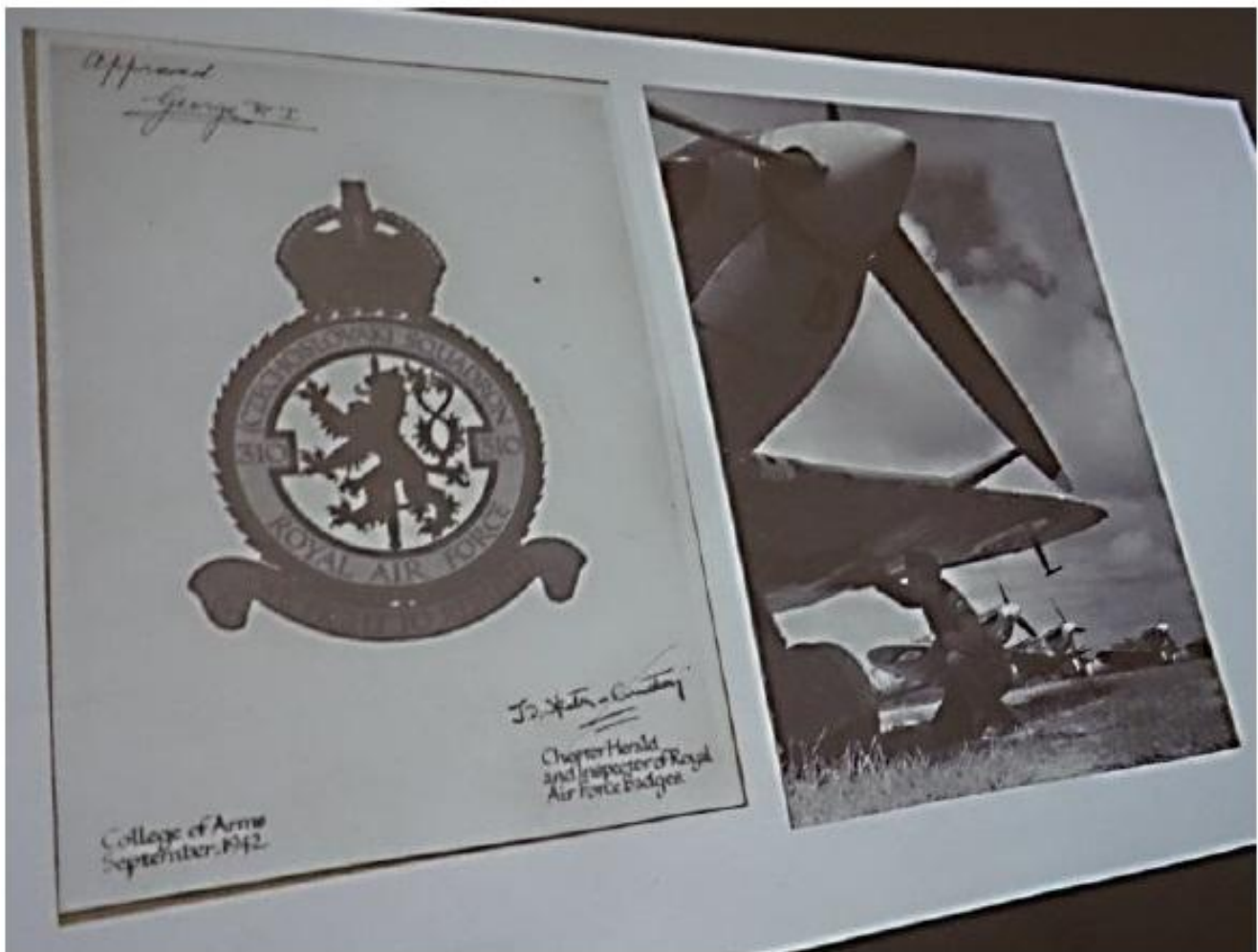
knihu „ Horší než doba války ... osudy parašutistů z Velké Británie v pounorovém Československu“ získal literární cenu Jaroslava Golly.

Opět nás zradila technika - nedařilo se připojit počítač k data-projektoru - trápila se s tím jak Amálka, tak Blanka i Juřin. Ještě že si Adélka všimla, že jsem zapoměla do počítače zastrčit spojovací kabel. Pak vše již krásně fungovalo a prezentace mohla začít. No jo i mistr tesař se někdy utne.

bývalých spoluobčanů, kteří se aktivně zapojili do zahraničního odboje v letech 1939 až 1945.

Bratr Juřin nám věnoval více jak hodinu svého času a seznámil nás velice zajímavě s osudy našich

Mluvil o vzniku naší exilové vlády a o významné roli pana prezidenta Edvarda Beneše při udržení hranic našeho státu, kdy vlastně jen díky jeho skvělému vyjednávání byl náš stát obnoven v téměř původních

hranicích. Zahraniční odboj probíhal v různém počtu v mnoha zemích, které byly válkou stíženy, ať to již bylo Polsko, Sovětský svaz, či Británie, ale bojovalo se na všech frontách, např. Ve Středním východě. Tam všude můžeme najít stopy našich občanů, jejichž jména by se měla do kamene tesat.

Vyprávění, doplněné promítáním dobových fotografií bylo velmi dobře připravené, ucelené a zajímavé. Všichni jsme poslouchali a vůbec nikdo nevyrušoval. Děkujeme.

Na závěr ještě Amálka přečetla dva citáty, které si na dnešek připravila:

„Jediné dokazatelné pravdy jsou pravdy minulosti, které jsou zřejmé především proto, že tu jsou“ *Exupéry*

„Důvody se vyskytují všude tam, kde chybí odvaha vystavit se riziku boje a případné prohry“ *N.N.*

Pak jsme již rychle uklidili, připomněli si datum další schůzky v květnu - **13. 5. v 16:00** opět zde v Celnici a zakončili dnešní setkání Večerkou v Gilwellském kruhu.

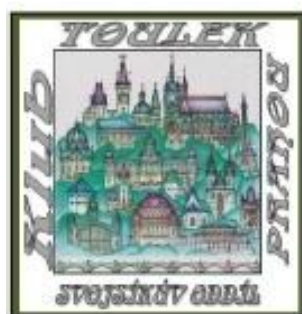
sepsala: Amálka
foto: Derviš

Oddílová rada Svojsíkova oddílu_13.3.25

Oddílová rada SO se konala na Ústředí Junáka v Praze. Probrala se činnost družin za minulé období. Mnohé družiny pořádají společné akce. Jeden rádce družiny oznámil zvolení nového rádce družiny, který přijede na příští jednání oddílové rady v červnu.

Pan Vaněk,
zaměstnanec
synagogy, umožnil prohlídku i výklad.

Po ukončení jednání jsme se přesunuli do nedaleké židovské synagogy, kde jsme položili kytici na uctění památky našich židovských spoluobčanů, kteří zahynuli v koncentracích nacistického Německa.

Prohlídky i přednášky se zúčastnili také sestry a bratři z RNKD, kteří měli na Ústředí také jednání ve vedlejší místnosti. Mnozí z nich jsou členy SO.

ZAJÍMAVÉ ZPRÁVY

Třetí rozhovor po internetu. Kdo se ptá? Kamzík (Vladislav Jech)
Kdo odpovídá? Péguy (Jiří Čejka)

K: Vážený bratře Péguy, zahajme další interview v pořadí třetí; bude na téma *dobří lidé ještě žijí.*

P: Souhlasím, bratře Kamzíku, ptej se.

K: V lidském životě dobří lidé sehrávají rozhodující pozitivní roli. Bylo tomu tak i u Tebe?

P: Ano, bylo. Mohu říci, že jsem potkal a poznal řadu dobrých lidí. Důležité bylo, že mne ovlivnili na celý život! Můj život byl složitý a nebyl bez problémů. Rád bych se pokusil vzpomenout na některé, kdy pozitivně do mého života zasáhli dobří lidé, z nichž některé jsem blíže znal, jiné jsem téměř neznal, ale kteří v podstatě cítili potřebu a zřejmě také nutnost reagovat a proto se rozhodli mi nezištně pomoci, a to i v takových případech, aniž já jsem to tušil. Uvědomuji si při pohledu zpět, že v některých případech šlo o zásadní pomoc, bez které jsem neměl šanci, a která výrazně pozitivně a dokonce i trvale zasáhla do mého života. Někdy šlo o skutečně trvalé zásadní ovlivnění, někdy jen o krátkodobou avšak významnou a podstatnou pomoc, jindy o svým způsobem významnou důležitou duchovní a duševní podporu a více méně nepostradatelnou iniciaci.

K: Opravdu by člověk jinak neměl šanci, než se nechat takto ovlivnit?

P: Ano, tak tomu opravdu bylo. Potvrzují to nejen moje životní zkušenosti, ale také mnozí moji mnohem více a hůře zkoušení a postižení přátelé. Uvedu příklady: O tom jsem přesvědčen a čím dál tím více si tuto skutečnost uvědomuji. Opravdu bych neměl šanci. I když někteří do mého života vstoupili jen krátkodobě, svým způsobem a svojí nezištnou pomocí mě ovlivnili na celý život, ačkoliv jsem některé ani blíže neznal a neměl jsem ani čas se s nimi blíže seznámit.

K: Prosím, jak konkrétně se ovlivnění projevilo v Tvém dalším životě?

P: Začnu svými studentskými léty. My jsme v Roudnici po komunistickém puči v roce 1948 založili protistátní skautsko-sokolskou skupinu, která vydávala protistátní letáky a jmenovala se Modrý meč. Měl jsem tenkrát před maturitou. Ještě jsem po maturitě po přijetí k vysokoškolskému studiu stihl úspěšně odstudovat 2,5 roku na Vysoké škole chemickotechnologického inženýrství ČVUT, když nás někdo udal. Dodnes nevíme a bohužel ani netušíme, kdo to byl. Následovalo vyšetřování a soud. Většina podobných případů byla souzena státním soudem, zatímco my jsme byli souzeni okresním soudem. Prokurátor mi tehdy řekl, že v případě státního soudu bych dostal osm let a nikoliv osm měsíců. Jako mukl jsem byl umístěn na libkovičském komandě a fáral jsem na hlubinném dole Kohinoor. Na komandě jsem se seznámil s teplickým skautem Jaroslavem. Znovu jsme se po řadě let setkali při obnově skautského hnutí v roce 1968. Mukl Jaroslav byl, jak vyprávěl, převelen do valdické věznice, kde shodou okolností poznal bývalého pracovníka ústecké StB, původem z Roudnice, který tam byl v té době vězněn. A ten mu vyprávěl,

jak, když byl ve funkci na StB v Ústí n/L, pozitivně ovlivnil průběh vyšetřování protistátní činnosti, okresní soud a výši trestů pro několik mladíků z Roudnice, mezi kterými jsem byl i já. Jak jsem se později dozvěděl, ten člověk byl před válkou národní demokrat či agrárník, po válce komunist, pak působil u ústeckého StB a nakonec skončil jako vězeň, ale neznám důvody jeho uvěznění. Osobně jsem ho neznal a nikdy jsem s ním nemluvil. Vyprávěl jsem o tom svému příteli a libkovickému spoluvězni, který skončil v leopoldovské věznici. Ten mi říkal, že v Leopoldově mluvil citovský statkář o tom, že onen zmíněný původem roudničák ovlivnil nejen náš proces, ale především proces se Zelenou internacionálou. Proto byl v té souvislosti údajně vynesena jen jeden trest smrti?

K: Tyto Tvoje vzpomínky jsou opravdu strhující. Jaké bylo na dole Kohinoor celkové „ovzduší“?

P: Na dole Kohinoor jsme měli mladého slušného důlního (štajgra). V té době jsem pracoval jako pomocník přímo na plánu při těžbě uhlí. Byla to dost náročná a obtížná vyčerpávající práce. A náhle, když se jednou štajgr vrátil z krkonošské rekreace, jsem byl přemístěn k výsypu, což znamenalo podstatně lehčí práci. Důvody tohoto přeřazení jsem tehdy neznal. Teprve po létech jsem se setkal s jedním členem našeho skautského oddílu, který působil v Krkonoších jako lyžařský instruktor. Tam se seznámil s rekreujícím se zmíněným štajgrem, slovo dalo slovo a výsledek se dostavil.

K: Takže pomoc Ti přicházela jaksi nečekaně a bez vysvětlení. Nicméně vše nasvědčuje tomu, že jsi potkával *dobré lidi – a nejen dobré lidi, bohužel*. Pokračovalo to i po návratu z vězení?

P: Ano, mohu to potvrdit dalšími událostmi. Když jsem se vrátil z vězení, setkal jsem se s roudnickým proslulým triumvirátem - bývalým ředitelem gymnázia a dvěma profesory, kteří mě uvítali jako hrdinu a velmi mě uznávali a respektovali. Samozřejmě jsem tím byl velmi potěšen. Po návratu z vězení jsem před vojnu pracoval jako dělník při výstavbě papíren ve Štětí. Měl jsem velmi namáhavou práci, i když dobře placenou – sbíječkou jsem rozbíjel staré betonové desky. Ruce jsem měl stále od krve. Objevil mě tam stavbyvedoucí, také roudnický skaut, který mě okamžitě přeřadil k lehčí hodinově placené práci s tím, že je mu jasné, že mi nejde o peníze.

K: Je to tedy proto, že se vůči Tobě dobře zachovali skauti?

P: Nejen ti, našli se i jiní dobří lidé. Byl jsem spolu s dalšími u odvodu k PTP, kdy celá skupina pak byla odvedena na Slovensko ke zbrani. Sešel jsem se tam s řadou libkovických spoluvězňů. Na litoměřické vojenské správě tyto podklady zřejmě zůstaly zachovány, protože jsem byl po listopadu 1989 žádán, abych předložil doklady o svém působení v PTP. Ty jsem samozřejmě poskytnout nemohl, protože jsem u PTP nebyl. Neznám důvody, proč bylo mně a dalším brancům původní rozhodnutí o zařazení do PTP změněno a kým.

K: Ovšem s „minulostí“ ve vězení, i když politicky motivovaném, jsi to neměl lehké, že ano?

P: Po vojně jsem nastoupil do kralupské Reagencie, jediné chemické továrny, která byla ochotna mě zaměstnat. Pracoval jsem tam ve výzkumu anorganické chemie a dostal jsem

se tam do kontaktu s chemií uranu. V roce 1958 jsem se oženil. Na pracovišti jsem měl jako nedokončený vysokoškolák dobré badatelské výsledky, což se nelíbilo některým mladším inženýrům, kteří ve mně viděli konkurenci. To se odrazilo i v mém hodnocení při politických prověrkách v roce 1958 v kralupské Reagencii. Musel jsem opustit výzkum a byl jsem přeřazen do výroby. Od druhé poloviny padesátých let dvacátého století jsem se začal intenzivně věnovat studiu sloučenin šestimocného uranu; nejprve poštou (poštovné jsem si platil) a mnohem později prostřednictvím internetu jsem kontaktoval špičkové odborníky respektive jejich pracoviště na celém světě a tak jsem získával potřebnou odbornou literaturu. Poštovné tehdy přece jen bylo docela levné, takže nebyl pro mě problém např. ony žádanky o separáty rozesílat. To bohužel některým mým vysokoškolsky vzdělaným spolupracovníkům vadilo, což se potom odrazilo k jejich vztahu ke mně.

K: Ale přesto jsi pokračoval v dálkovém studiu.

P: Vedení a složky továrny mi doporučily dálkové studium na VŠCHT. Protože jsem byl v roce 1951 vyloučen z politických důvodů ze studia na vysokých školách ČSR, byla tato cesta poněkud složitá. V Reagencii pracoval chemik, který se dobře znal s vedoucím dálkového studia na VŠCHT. Říkalo se o něm, že válku strávil v Casablance. Tento chemik mě vzal k panu profesorovi, kterému jsem podrobně vylíčil svůj osud a své záměry. Pan profesor mi pak řekl, že musím dostat doporučení z továrny, úspěšně absolvovat přijímací zkoušky k dálkovému studiu na VŠCHT, a budu-li přijat do prvního semestru, po zápisu mohu požádat o uznání zkoušek z předchozího studia. On že v takovém případě vybaví celou záležitost na ministerstvu školství. V podstatě vše proběhlo tímto způsobem.

K: Tak bylo vyhráno, což?

P: To vše skutečně proběhlo v pohodě, jenomže vedení továrny Reagencie jako součást politických prověrek v roce 1958 rozhodlo, že předloží návrh, abych byl znovu vyloučen ze studia. Našli se shodou okolností dva technici – vedoucí údržby a mistr ve výrobě, kteří se za mě postavili, a k vyloučení nedošlo. Možná to ovlivnila i skutečnost, že tehdejší ředitel Reagencie byl převeden do Kaznějova a nový ředitel měl asi jiné starosti. Ale výzkum jsem musel opustit a byl jsem přeřazen do provozu a tedy do výroby.

K: Takže opět zásah dobrých lidí!

P: Ano. V roce 1959 jsem přešel do roudnické Glazury s dohodou, že mi bude povoleno pokračovat v dálkovém studiu na VŠCHT. Začínal jsem jako dělník v provozu, později jsem pracoval jako mistr a konečně po dokončení dálkového studia jako výzkumný pracovník. Svým způsobem jsem v tom měl klid, protože vedení továrny a výzkumu jsem se nepletl do jejich zájmů a činností a tak je ani nezajímalo, co vedle svých pracovních povinností dělám. „Tajně“ jsem pracoval na výzkumu uhličitanů uranylu, což mi moji spolupracovníci z výroby umožňovali a občas mi i pomohli. Některé dílčí výsledky jsem i publikoval.

K: To je velmi zajímavé, jak to skutečně bylo v samotných pracovních kolektivech, kde byly jiné poměry než „mezi vedoucími kádry“.

P: Využil jsem politického uvolnění v druhé polovině šedesátých let, zažádal jsem o povolení kandidátských zkoušek, předložil jsem a obhájil kandidátskou disertační práci a získal jsem titul kandidát technických věd. Měl jsem před obhajobou disertace jisté problémy se souhlasem tehdejšího ředitele Glazury a jeho podpisem doporučujícího hodnotícího posudku, protože vše spěchalo a ředitel podpis odkládal, nevím proč? Měl jsem opět štěstí, protože náměstkem ředitele byl můj spolužák z kvarty, který slovní střet mezi ředitelem a mnou zaregistroval, protože byl u toho, bleskově během několika minut vše vybavil včetně podpisů a razítek a já tak stihl termín. V atmosféře pražského jara byla i předepsaná kandidátská zkouška z marxismu, která byla součástí zkoušek, v podstatě formální, což osobně považuji za zcela zásadní a svým způsobem rozhodující. Nevím, nevím, jak by nebyť toho to se mnou dopadlo. Věděl jsem, že bych nebyl schopen se na tuto zkoušku připravit. Po obhajobě kandidátské práce se opět projevila zášť, závist a nenávist u některých technických pracovníků továrny. Příčinou byla skutečnost, že se někteří moji spolupracovníci radovali a mně vysmívali, protože udělení vědecké hodnosti kandidáta věd (CSc.) bylo v důsledku čekání na jmenování nové vědecké rady odloženo.

K: Avšak vědeckou hodnost jsi nakonec obdržel.

P: Ano. Když jsem pak vědeckou hodnost obdržel a bylo mi v důsledku toho zvýšeno zařazení a byl mi také zvýšen plat, závist a nenávist ožily a znovu se projevily a zažil jsem tvrdé osobní útoky zejména z pozice vysokoškoláků. Tehdy jsem projevil zájem o místo chemika v Národním muzeu, které Národní muzeum vyhlásilo, a ke svému velkému překvapení jsem byl přijat.

K: Opět zásah „shůry“?

P: V té souvislosti mě zaujalo jméno generálního ředitele Národního muzea, které mi připadalo nějak povědomé. V roce 1972 jsem byl tedy přijat do Národního muzea jako vedoucí výzkumné chemické laboratoře. Tím se mi otevřel prostor pro výzkum minerálů uranu a jeho syntetických analogů, který se stal mým nosným výzkumným programem. Když slavil generální ředitel narozeniny, vedoucí oddělení Přírodovědeckého, složky NM, mu přišli blahopřát. Já byl mezi nimi. Pan ředitel se obrátil ke mně a k mému překvapení řekl „*Znal jsem Vašeho tatínka a měl jsem ho rád.*“ A pak mi to došlo. Generální ředitel Národního muzea maturoval na roudnickém gymnáziu ve dvacátých letech, jeho i mě učil biologii a chemii stejný profesor, a svůj pozitivní vztah k Roudnici nad Labem si zachoval až do smrti.

K: To však vypadá jako „protekce“.

P: Dodnes si myslím, že mi můj před léty zesnulý otec (zemřel v roce 1956) pomohl k místu v Národním muzeu tím, že ho znal a vzpomínal na něj ředitel Národního muzea. Za celou dobu mého působení v Národním muzeu mi však nikdo ani slůvkem nenaznačil, že by šlo o protekci. Nikdy jsem nepátral, jak to bylo ve skutečnosti. Mluvil jsem o tom s ředitelem roudnické galerie moderního umění a tem mi vysvětlil, že pokud generální ředitel Národního muzea dobře znal mého otce, mohl v něm spatřit jistou záruku pro mne jako případného pracovníka Národního muzea.

K: Ty jsi však už nebyl mladík, a tak jsi musel „napínat síly“, že ano?

P: V každém případě se teprve v době, kdy jsem již byl v letech, začala rozvíjet moje vědecká kariéra. K jistým změnám došlo po pádu totality. Když byl vedoucí antropologického oddělení a ředitel Přírodovědeckého muzea jmenován generálním ředitelem Národního muzea, byl jsem jmenován ředitelem Přírodovědeckého muzea Národního muzea. Bylo mi doporučeno, abych vypracoval a předložil disertační práci k udělení velkého doktorátu (DrSc.), což jsem ukončil obhajobou disertace před komisí jmenovanou AV ČR v roce 1994. Vědeckou hodnost *Doktora geologických věd* (DrSc.) mi udělila vědecká rada AV ČR a dekret mi podepsal skaut předseda AV ČR. Jistým paradoxem je, že mi k udělení velkého doktorátu nikdo z mých spolužáků z gymnázia neblahopřál. Nikdo se při našem setkání o tom ani slůvkem nezmínil, ačkoliv jsem já, osudem přece jen dost tvrdě postižený, se přece jen vědecky prosadit dokázal i díky pomoci dobrých lidí. Přiznám se, že jsem si z chování mých gymnazijních spolužáků odvodil mnohá poučení. Možná konstatovat, že můj osud nikoho z mých gymnazijních spolužáků nezajímalo. Bylo mi z toho dost smutno. Samozřejmě mi nešlo o nějakou slávu, ale jen o pár slov uznání, kterých jsem se od svých spolužáků nedočkal. Většina z nich se při našich setkáních chlubila svými úspěchy. Já jsem raději mlčel, když jsem cítil, že by je to nezajímalo. Proč asi?

K: Inu, reakce jsou různé a jistě zahrnují vnitřní pocity nezdaru ...

P: Chci se ještě vrátit do roku 1961 ke své diplomové práci po dokončení dálkového studia. V té době jsem byl veden na anorganické technologii VŠCHT. Dělal jsem zkoušku z nerostných surovin u docenta Jaroslava Bauera. Zkoušku jsem udělal. Pochlubil jsem se mu několika separáty svých článků o uhličitanech uranylu a dostal jsem závěrečnou otázku, zda bych nechtěl na mineralogii dělat diplomovou práci. On se totiž vedoucí katedry mineralogie zabýval podobným výzkumem a tak o moji činnost na katedře byl evidentně zájem. Samozřejmě jsem souhlasil. Jenomže jsem byl veden na anorganické technologii a musel bych být převeden na mineralogii. Sešla se k tomu komise a vedoucí anorganické technologie ten návrh odmítl se slovy, že nebude prosazovat nějaké osobní koníčky.

K: Opět nepochopení nebo dokonce „zlá vůle“?

P: Spíše neochota. Pak kdosi prohlásil, že by měl rozhodnout děkan. Shodou okolností jím byl vedoucí katedry jaderných materiálů a ten, jakmile slyšel slovo uran, mé převedení okamžitě schválil. A tak jsem diplomovou práci skutečně vypracoval na mineralogii. V té době se prohloubil můj přátelský vztah s Jaroslavem Bauerem, který se stal za katedru mineralogie mým patronem a doprovázel mě jako oficiální člen komisí u diplomové práce (Ing.) po kandidátskou práci (CSc.) až po velký doktorát (DrSc.). Moje diplomová práce byla velmi pozitivně hodnocena a vyšla tiskem. Často byla citována v zahraniční odborné literatuře.

K: Vědecká práce je více než „trocha řehole“, že ano?

P: Je to tak. Vráťím se ještě ke kandidátské práci. V Reagencii jsem se seznámil s výborným analytickým chemikem, kterého při prověrkách v roce 1958 vyhodili z jednoho výzkumného ústavu. Ten, když zjistil, že mám několik publikací, mi doporučil, abych po získání doporučení vedení a složek požádal o povolení ke složení kandidátských

zkoušek a předložení disertace na katedře mineralogie. Stačilo složit předepsané zkoušky a nebylo zapotřebí absolvovat aspiranturu. Bylo to ovšem v době jistého politického uvolnění.

K: Poslechl jsi ho?

P: Poslechl jsem ho. Jediný problém jsem měl právě se zkouškou z marxismu, jak jsem se již zmínil. Svěřil jsem se s tím Jaroslavovi. Najednou jsem dostal dopis, ve kterém mi Jaroslav sdělil, že v ten a ten den skládám zkoušku z marxismu. Dost mě to vyděsilo, protože jsem absolutně nebyl připraven. Nicméně na zkoušku jsem jel, Jaroslav byl přísedící. Zkouška proběhla vysloveně formálně. Zkoušející nás informoval, že se tak děje se souhlasem rektora a že tímto způsobem prostě všichni zainteresovaní skládají zkoušku z marxismu.

K: A pak se již problémy neopakovaly?

P: Pokud jde o velký doktorát, o který jsem se samozřejmě mohl pokusit až po pádu totality, konzultoval jsem to s předsedou příslušné komise na VŠCHT, který mě požádal, abych mu předložil nejméně svých třicet českých a třicet v zahraničí publikovaných kvalitních vědeckých článků, jinak do toho po jistých nedobrych zkušenostech, které zažil v podobných souvislostech na VŠCHT, se mnou nepůjde. A teprve, když jsem jeho podmínku splnil (dokonce překročil), odsouhlasil mi, abych předložil doktorskou disertaci.

K: Takové zážitky člověka přivedou přímo k „filosofování“, není-liž pravda?

P: Znovu pročítám knihu svého přítele Jiřího Krupičky *Stará pevnost*, vydanou v roce 2001; na str. 45-46 jsem objevil zajímavý text, který mě velmi zaujal a který pravdivě vyjadřuje podstatu lidského života: *Útulek pro vyslýchané v Bartolomějské ulici mi poskytl přístřeší na pět měsíců. Nemluvil jsem, a to oni nemají rádi. Bohužel, velmi těžké bohužel, zatahli tam i mou ženu. Právě na Vánoce, aby změkla. Obě děvčata, desetiletou Helenu a šestiletou Irenu, vzali k sobě na čtvrt roku dobří lidé. Byli, jsou a budou, a s nimi stojí a padá svět.* Zamýšlel jsem se nad svým dlouhým a krušným životem. Zmínil jsem se o potížích, kterými jsem byl nucen projít, připomenul jsem několik z těch nejmenovaných, kteří mi záměrně ublížili. Bylo jich víc, bohužel.

K: Ovšem významní byli ti, kdo pomohli, že ano?

P: Samozřejmě jsem zmínil několik lidí, kteří mi byli ochotni v mých nepříznivých a komplikovaných situacích nezištně pomoci. Dnes dumám nad tím, že jsem našel dostatek sil k tomu, abych ony životní potíže a překážky, kterých nebylo málo, překonal. Myslím, že svou roli v tom sehrála moje víra a také skautská výchova. Snad právě i proto jsem ze všeho prošel úspěšně a dopadl jsem lépe než mnozí jiní. Nepochybně v tom svoji pozitivní roli sehrála moje rodina, které vděčím za mnohé. Jak jsem již dříve uvedl, díky pochopení a vzájemné spolupráci s našimi a řadou zahraničních badatelů jsem publikoval jako autor a zejména spoluautor několik set vědeckých článků a podílel jsem se na popisu více jak třiceti pěti nových minerálních druhů.

K: Vědecká komunita je soudržná, že ano?

P: Zde musím rovněž zmínit, že jsem byl, jak jsem již rovněž uvedl, také s našimi a zahraničními skautskými experty v kontaktu, včetně nedávno zesnulého vnuka B-P Michaela, a zveřejnil jsem desítky textů, projevů a přednášek, věnovaným skautskému hnutí. Vědecké a skautské texty se setkávají se značným zájmem a jsou příznivě hodnoceny. Velmi si v těchto souvislostech vážím osobních a písemných kontaktů s příslušnými našimi i zahraničními experty, které mě významně i psychicky posilovaly a podporovaly. Bez nich bych nebyl schopen něco podobného vytvořit. Musím ovšem přiznat, že i v těchto oblastech jsem se setkal se závistí a záští některých zejména našich badatelů. Mnohé mi v mé činnosti usnadnilo využívání internetu a e-mailových kontaktů ke komunikaci a spolupráci s badateli prakticky celého světa a návštěvy některých z nich u mě v Národním muzeu. Příznivě se projevila i spolupráce s několika našimi mladšími badateli, se kterými jsem dosud v kontaktu, ačkoliv již nejsem badatelsky aktivní.

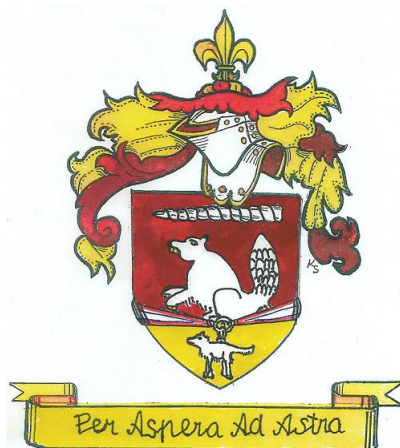
K: Žil jsi a dosud žiješ velice aktivně. Jak setkání s dobrými i zlými hodnotíš?

P: Z mých slov je patrné, že jsem se za svého života setkal s lidmi dobrými i zlými. Ti zlí mi bez milosti ubližovali a škodili, pokud se jim to hodilo do programu, ti dobří mi nezištně pomáhali, vycítili-li, že jejich pomoc potřebuji nebo že se mi děje nějaká křivda. Je to všechno tvrdá a někdy i bolestná zkušenost. Nicméně jsem dokázal všechny či spíše většinu potíží, překážek a zlomyslných činů překonat, jakkoliv to někdy nebylo snadné. Nějak se v této úvaze nemohu zbavit pocitu, že jsem prostě některým lidem vadil a překážel, a ti mi ubližovali, zatím co mnozí další si mě vážili, respektovali mě a byli ochotni mi nezištně pomoci, jakmile jsem nějakou pomoc potřeboval. Takový jsem prožil svůj dlouhý život s přesvědčením, že *dobry člověk ještě žije*... Nicméně po pádu totality se mi můj roudnický známý Mirek, který pracoval v Glazuře, přiznal, že za totality na mě donášel na StB. Ale neomluvil se. A dokonce jsem po pádu totality zjistil, že můj badatelský spolupracovník byl spolupracovníkem StB. Není k tomu co dodat.

K: Děkuji, milý bratře Péguy, za velice pozoruhodný a vlastně velmi poučný rozhovor. Myslím, že bychom mohli ještě něco doplnit jako přílohy, když rozhovor vyjde „po internetu“.

P: Rád jsem Ti odpovídal, milý bratře Kamzíku, a také souhlasím s přílohami. A děkuji Ti za podnět jak k tomuto tak k předcházejícím dvěma rozhovorům.

Přílohy:

Erb Jiřího Čejky,

odvozený z erbu Roudnických z Mydlovaru.

Roudničtí z Mydlovaru, ze kterých podle rodokmenu

pocházela Jiřího maminka, měli kdysi tvrz u Kochánku na

Mladoboleslavsku a šlechtický titul dostali v roce 1561.

František Veselovský a Petr Ondruš na ředitelství Přírodovědeckého muzea při předávání vzorku *čejkaitu* – minerálu pojmenovaného příslušnou mezinárodní komisí podle Jiřího Čejky jako ocenění jeho vědeckého přínosu k mineralogii uranu.

Jiří Čejka ve své laboratoři v Národním Muzeu

Ing. Jiří Čejka, DrSc.

Informace pro toho, kdo se chce přidat ke Klubu INTERCAMP:

Intercamp e.V. podporuje a pomáhá každoročně konání akce Intercamp po všech stánkách. Naši členové nesou odpovědnost za velkou část infrastruktury a pomáhají s organizací v daném státě, který Intercamp hostí. Má-li se konat tábor pro 3000 skautů a skautek, vyžaduje to nasazení mnoha lidských zdrojů i materiálního vybavení. Kdo by se chtěl přidat a tyto akce podpořit, necht' se obrátí na

Intercamp E.V.
Taunusstraße 109a
61381 Friedrichsdorf
Germany
info@intercamp.info

Nejbližší INTERCAMP

2025 In Baumholder, Germany

Intercamp 2025 – zapiš si datum!

S velkou radostí oznamujeme, že místem pro konání Intercamp 2025 bude Baumholder, Germany!

Hostitelem tábora bude the Scouting America Transatlantic Council, který shromáždí skautky a skauty z celé Evropy i celé Zeměkoule!

Datum: 6. červen – 9. červenec 2025
Intercamp 2016

Místo: Baumholder, Rhineland-Palatinate – krásné město nedaleko Národního parku Saar-Hunsrück, skvěle se hodícího pro dobrodružství v přírodě!

Lokalita Baumholder je pověstná nádherným přírodním okolím, nabízí mnoho příležitostí pro výpravy, stanování a průzkumné akce. Leží necelou hodinu vzdálena od měst Kaiserslautern a Trier, a představuje oblíbenou destinaci pro turisty, kteří hledají potěšení z krásné scenérie a poučení z bohaté historie regionu.

Obé a Lída Bělovští - INTERCAMP
Jaroměř 2016

Na <https://intercamp.info/> budou následovat další podrobnosti.

HISTORICKÉ OHLÉDNUTÍ

Pozn.: pro SO opakovaná informace

8. konference Subregionu ISGF Střední Evropa (SRSE) se zúčastnili také členové Svojsíkova oddílu, činní v Kmeni dospělých Junáka.

Konference se konala ve školicím středisku zámeckého hotelu Zeillern u okres. města Amstetten na řece Ybbs v Rakousku, a to ve dnech 23. - 27. září 2015.

Ze členů SO se konference zúčastnili: referentka výboru SRSE pro překlady do češtiny ses. Ludmila Bělovská-Lída, zahraniční zpravodaj Kmene dospělých (KD) br. Jan Adamec-Tarzan, českou delegaci vedla další členka SO ses. Hana Kaprálková-Hanka, místonáčelní KD (a z náčelnictva KD se účastnil také br. Slavomil Janov-Nashville).

Tato konference byla významná především tím, že po přednesení

povinných zpráv a poděkování odstupujícímu výboru došlo k volbě nového výboru subregionu; ten nyní tvoří:

Florian Wehring ze SRN (jednatel),
Meinhard Perkmann – ze SRN (pokladník),
Tereza Tarkowska z Polska (předsedkyně)
a **Hans Slanec** z Rakouska (zástupce předsedkyně).

Ze zážitků z tzv. doprovodného programu uvádí sestra Lída: „Navštívili jsme pštrosí farmu – rodinný podnik, kde pracují manželé a nejstarší syn, mají 50 pštrosů; šéf – otec rodiny, nás přivítal v širokém

klobouku s dlouhým pštrosím pérem – vypadal jako mušketýr. Provedl nás po celé farmě - vyrábějí tam různé předměty z pštrosích per, kůže, skořápek vajec – tři významné osobnosti z naší skupiny pod vedením šéfa farmy nám usmažily jedno míchané pštrosí vejce. Chutnalo stejně jako vejce slepičí.

Tento kraj se podobá naší Vysočině. Roste tu mnoho hrušní, ze kterých se vyrábí mošt, víno i sekt - mají tu zvláštní restaurace, kde se tyto produkty nabízejí k prodeji. Zdálo by se, že to není žádná významná turistická oblast, ale lidé zde využijí všechno, co jim příroda nabízí, užijí se dobře a ještě mají co nabídnout. Např. nedaleko po silnici za Zeillern stojí přístřešek, kde se nabízejí v lednici čerstvá vejce - každý může lednici otevřít, vzít si kolik vajec potřebuje a podle ceníku zaplatí do kasičky; v lednici jsou i balíky různých nudlí. Nikde žádný dozor. Je to úžasný pocit být na místě, kde panuje taková důvěra.

Celodenní exkurze byly dvě – pro sportovnější účastníky do výletní oblasti památných dřevěných staveb Mendlingtal (tam byli 3 členové oficiální české delegace) a do Lince (tam jsem byla se Slováky, tj. delegace ve složení: Mária a Ondrej Nagyovi).

Konference je skautská akce a tak k ní patří i zpěv s kytarou - jenže to není tak jednoduché jako v Česku, kde skoro všichni znají stejné skautské i národní písničky. Německo je veliké, je tu mnoho old-skautských gild a oddílů a všichni mají různé písničky a odlišné

zpěvníčky (většinou je nemají sebou), takže zpívá kytarista a 2-3 lidé a pak ti, kteří se dostanou blíž ke zpěvníku kytaristově – ostatní mlčí. Zazpívali jsme s bratrem Nashvillem «Na tu svatú Katerinu» a dost! Všiml jsem si, že jeden starší skaut z Lübecku měl vlastnoručně vyrobený pořadač se 400 písničkami - měl snad opravdu všechno - asi jeho celoživotní práce.“

Dle podkladů od ses. Lídy a internetových informací zpracoval Vladislav Jech-Kamzík.

ZAMYŠLENÍ

Vzpomínání na pravého skauta Lád'u Fialu - NORKA

S Norkem jsem se nejspíš poprvé setkal na ILŠ v roce 1970, kde nás, příchozí z PLŠ, učil střílet z luku ... Ještě víc nás však zaujal svým "chováním pravého skauta" - tak, jak jsme si ho asi představovali!

Taky později, když jsem ho - naštěstí úspěšně - získal jako nestora Sboru instruktorů na téměř všechny PLŠ ABS i České ILŠ, které jsem vedl, byl mi v mnohém příkladem "jak se to má dělat"...

A považuji ho za jednoho z mých skautských "tátů". Měli jsme před ním (asi všichni) oprávněný respekt, ale bez odstupu - dalo se s ním mluvit prakticky o všem. Oceňovali jsme jeho rozhled a široké vědomosti i mimo "jeho" lukostřelbu.

Jeho odchod nás všechny - i přes úctyhodný věk - zasáhl a snad i překvapil ... Nějak jsme si zvykli, že když si nevíme rady, je tu přece ON !

Náš milý starší bratře Norku - zůstáváš tu s námi dál, v naší paměti i v srdcích. Ať se Ti tam nahoře, u táborového ohně těch pravých skautů, moc líbí!

Za všechny lesoškoláky

Tvůj bratr a vděčný žák

Kamil Budera - AKIM

NAVŽDY ODEŠLI

Opožděně se oddílová rada SO dozvěděla o úmrtí bratra

Václava Zelenky

(*21. 4. 1933 †21 .6. 2024)

Bratr Václav z Mariánských Lázní se až do své smrti cítil být skautem.

Doživotním členem čestného Svojsíkova oddílu byl od

roku 1994.

Jeho jméno patří do skupiny nejstarších členů 4. Západočeské družiny SO.

Svojsíkuv oddíl se opožděně dozvěděl, že Krasličtí příznivci skautingu navždy ztratili bratra

Václava Kotěšovce - Chirena

(*29.1.1933 †8. 11. 2024)

Václav Kotěšovec se narodil v Dožicích na okrese Plzeň jih. Jako mladý chlapec byl členem čtenářského klubu Mladý hlasatel a Vpřed - Rychlé šípy.

Jako učitel, původně na umístěnku do Oloví v okrese Sokolov, se později usadil v Kraslicích. Zde se stal zaníc-

ným lokálním historikem tohoto původně sudetského města - jen pro jedno z jeho stěžejních děl, Kraslickou čítanku, sbíral Václav Kotěšovec podklady desítky let. Je také autorem novodobého městského znaku. Byl iniciátorem Velikonočních razítek z Kraslic, které jsou dodnes velmi oblíbené.

Na internetu jsou k nalezení nabídky k zakoupení celé řady jeho publikací. Přehled těch nejžádanějších jeho knih viz např. odkaz: <https://kniobot.cz/a/546694>.

Když se po roce 1960 začaly rozšiřovat tzv. mikrokolektivy, sdružující děti a organizující zájmovou činnost, mladý učitel Václav Kotěšovec se stal jejich propagátorem v Kraslicích. Velice oblíbené bylo táboření pod stany u školní chaty na Bublavě (táborníky byli členové turisticko-vlastivědného oddílu „VPŘED“, vedeného již tehdy Václavem Kotěšovcem, který zde dostal přezdívku Chiren podle hrdiny etapové hry o hrobce, faraona Chirena). Velkým zážitkem byla návštěva Jaroslava Foglara ve Všeodborovém domu kultury v Kraslicích 30. 3. 1967, která přispěla k dalšímu rozvoji této činnosti. Při obnově Junáka v roce 1968 vedl br. Chiren již 2. oddíl „Vpřed“ střediska Kraslice, a to až do ukončení činnosti Junáka roku 1970.

Znovu bratr Chiren zahájil propagační akci k obnově Junáka v Kraslicích přednáškou „O historii a metodách výchovy skautské organizace“, spojenou s výstavkou, dne 28. 12. 1989; dne 2. února 1990 byl jmenován vedoucím střediska Kraslice a tím i členem Okresní rady Junáka v Sokolově. Bratr Kotěšovec byl také zvolen do městského zastupitelstva a stal se zástupcem starosty.

V roce 2000, přestože děti měly stále zájem, byla činnost střediska v Kraslicích ukončena, protože nebyl nikdo, kdo by je vedl. Naposledy byl br. Chiren registrován ve středisku Šedý vlk se sídlem v Chebu.

O Kraslickém skautování zpracoval obsáhlou publikaci „Skauting v Kraslicích“ – viz internetový odkaz: <https://s3.eu-central-1.amazonaws.com/uploads.mangoweb.org/shared-prod/skautskyinstitut.cz/uploads/2017/03/Skauting-v-Kraslic%C3%ADch.pdf>).

Jeho učitelská erudice je na tomto díle vidět již v úvodu, kde na 7 stranách přibližuje čtenáři světový a první český skauting. Celkově má text 113 stran; zahrnuje mnoho fotografií i kopií ze skautských zdrojů a záznamů o Kraslickém skautingu (mj. i obrázky původního, úplného kroje skautů a skautek).

Členem čestného Svojsíkova oddílu byl bratr Václav Kotěšovec od roku 1997, patřil do Západočeské družiny SO. Paměť Svojsíkova oddílu jeho památku natrvalo zachová.

Skautské středisko DVOJKA na Praze 2 a nejstarší část Svojsíkova oddílu navždy opustil bratr

Adolf Socher - Dolfi

(*12. 3. 1933 †31. 12. 2024)

Narodil se v Praze, kde prožil druhou světovou válku. Zažil Pražské povstání, při kterém jako dvanáctiletý pomáhal v Nuslích stavět barikády. Hned po válce se stal členem 16. vodního oddílu obnoveného Junáka. Brzy přešel do 33. chlapeckého oddílu pod skautským střediskem Dvojka Praha (viz odkaz na jeho skautské začátky <https://sovf.cz/clanky/muj-prvni-skautsky-rok/>).

Po roce 1948, kdy komunisté Junák potlačili a začlenili ho do Svazu československé mládeže, začal působit v utajovaném 46. oddílu, jehož členové skautovali i přes zákaz státní moci. Jeho přítel a vedoucí oddílu Miroslav Pergler, přezdívaný Dany, skončil proto za mřížemi. Adolf Socher našel útočiště v kanoistickém klubu Tělovýchovné jednoty Spoje Praha, kde své svěřence vychovával ve skautském duchu.

V 50. letech pracoval ve firmě Plastimat, roku 1964 se oženil s Miladou Kopeckou (o rok na to se manželům narodila dcera Jitka). Později získal místo v podniku Plynárny Praha v odboru zásobování (kde pracoval až do odchodu do důchodu).

V roce 1968 se podílel na druhé obnově Junáka, byl zástupcem okresního zpravodaje Eduarda Marka - Hroznýše. Pod střediskem Psohlavci v roce 1969 pomáhal s přípravou tradičního Svojsíkova závodu (což ocenil i náčelník Rudolf Plajner). Poté, co režim Junák znovu potlačil, vrátil se ke kanoistickému klubu. V roce 1972 se narodil jeho syn Jiří.

Když v roce 1989 padl komunistický režim, zapojil se br. Dolfi do třetí obnovy Junáka opět ve středisku Psohlavci, kde působil téměř do konce 90 let.

Následně se vrátil do střediska DVOJKA a především ve spolupráci s br. Danym přispíval velkou měrou k chodu okresní rady Junáka Praha 2 (ORJ112). Zejména jeho soustavná péče jako správce kluboven v ul. Bělehradská na Vinohradech byla pověstná (kromě jedné klubovny střediska DVOJKA zde je stále i klubovna ORJ 112).

Ještě v roce 2022, než se jeho zdraví podstatně zhoršilo, se scházel s 46. klubem oldskautů ze střediska Dvojka v Praze. Jeho profil i vzpomínky na webu Paměti národa viz odkaz: <https://www.pametnaroda.cz/cs/socher-adolf-20221220-0>.

Br. Dolfi obdržel Medaili Syrinx (r. 1995 bronz a r. 2005 stříbro), r. 2009 bronzovou Medaili ABS, v r. 2018 Medaili díků a v roce 2023 Medaili ABS II. stupně (kraje Praha), zatímco již roku 2014 získal druhé nejvyšší skautské vyznamenání doživotním členstvím

v čestném Svojsíkově oddíle; patřil do jeho Pražské družiny, se kterou byl v osobním a později telefonickém kontaktu (s družinovou rádkyní si volal ještě den před svým odchodem z tohoto světa).

Památku bratra Sochera Svojsíkův oddíl zachová v myslích i ve svém archivu natrvalo.

Benešovští skauti a skautky a čestný Svojsíkův oddíl
nečekaně navždy ztratili bratra

Václava Kaňku – Foxe

(*4. 9. 1938 †26. 1. 2025)

Bratr Václav se narodil v Praze v rodině, která se věnovala skautování i sokolování. Spolu s o rok mladším bratrem prožili válku v Trojské zahrádkářské kolonii v Praze a v jejím závěru u babičky v Sedlci-Prčici.

Do skauta začal chodit na podzim roku 1946. Protože byl současně i sokolem, poštěstilo se mu cvičit na XI. Vsesokolském sletu r. 1946.

Vystudoval Střední elektrotechnickou školu v Praze 2 a od r. 1957 pracoval v Československém rozhlasu jako technik, po roce 1959 jako zvukový technik. Na webu je možné se s jeho vzpomínkami seznámit na dílčím odkazu <https://www.pametnaroda.cz/cs/kanka-vaclav-20221119>.

Po obnově v roce 1990 byl členem 100. střediska Junáka na Praze 10, byl také vůdcem 80. oddílu skautů i vůdcem střediska 211.05 ve Voticích a rovněž výchovným zpravodajem Benešovského skautského okresu. Několik let působil jako náčelník chlapeckého kmene u Skauta ABS. Jako na instruktora šití a tepání kůže i meteorologie na něho s úctou vzpomíná velká řada absolventů jak lesních škol, tak lesních kurzů.

Do Svojsíkova oddílu jej na vyznamenání doživotním členem navrhl rádce Podbrdské družiny SO spolu se střediskem Junáka Votice v roce 2024. Členem SO se tedy stal od 1. ledna 2025.

Od podzimu roku 2024 až po začátek roku 2025 se s ním uskutečňoval pouze telefonický styk, protože byl již velmi nemocný (své nemoci podlehl nečekaně již 26. ledna 2025, aniž by se již s Podbrdskou družinou SO osobně setkal). Podbrdská družina i celý Svojsíkův oddíl památku br. Foxe zachová natrvalo.

V nedožitých 100 letech navždy odešel nejstarší člen SO bratr

RNDr. Ladislav Fiala – Norek, CSc.

(*27. 6. 1925 †8. 2. 2025)

Ladislav Norek vstoupil do skauta v roce 1937. Při obnově Junáka v roce 1968 vedl v 18. skautském středisku (založeném již v roce 1931) oddíl skautů, který pokračoval po zákazu pod Svazarmem do roku 1973. Při poslední obnově v roce 1990 byl znovu členem 18. skautského střediska Kruh Praha.

Bratr Norek patřil k základnímu týmu vedení Pražské lesní školy Antonína Benjamina Svojsíka, kde byl instruktorem pro odbornosti lukostřelba, terénní

závody a zálesácké disciplíny. Pro svoji preciznost byl všem vzorem; zvláště když vedl závody v rámci PLŠ, všichni účastníci - v plném nasazení - získali výborné znalosti pro akce, kterých se po absolvování PLŠ dále účastnili.

„S Norkem jsem naposledy mluvila asi před 1/2 rokem“, píše rádkyně PD SO ses. V. Hůlková - Amálka, „mám několik vzpomínek. Nejvíce se mně i frekventantkám DLŠ zapsal do povědomí díky jeho pečlivému vedení při lukostřelbě. Pokaždé, když se s děvčaty setkám, vždy si některá vzpomene, a přitom od prvního setkání uplynulo již 30 let. Prostě Norek je nezapomenutelný. Ve Svojsíkově oddíle a v naší Pražské družině je již od roku 1990, i když posledních několik let na schůzky nedocházel.“

K jeho dalším významným oceněním Junáka patří Medaile díky z roku 1996.

V paměti čestného Svojsíkova oddílu zůstane jeho památka již trvale uchována.

Sbor nositelů ŘSV a Svojsíkův oddíl navždy ztratili bratra

Ladislava Bartůňka

(*14. 6. 1937 †26. 2. 2025)

Narodil v Rosicích v okrese Chrudim, do měšťanské školy chodil v Chrasti a hodně času trávil s kamarády v přírodě. Po válce čtrnáctiletý Ladislav vstoupil do nově založeného Junáka v Rosicích.

V únoru 1948 převzala moc ve státě komunistická strana. Ladislav vnímal tragické změny ve společnosti, kdy se z majitelů malých živností stali kapitalisté, tudíž zločinci. Silně ho zasáhla smrt Jana Masaryka a svůj nesouhlas s tím, co se ve společnosti dělo, dal najevo tím, že začal s několika kamarády vyrábět protikomunistické letáky a vylepovat je na různých místech v Chrasti.

Ladislav byl v noci z 22. na 23. července 1952 zatčen. Na vyšetřovně StB v Pardubicích se na něm u dvaapadesátihodinového výslechu střídalo několik estébáků, při čemž do něj pouštěli elektrický proud. K výslechu jej vodili se zakrytýma očima. Nějaký estébák mu podrazil nohy a Ladislav spadl ze schodů. Následkem pádu měl přeražený bederní obratel. Ve vazební cele bez stolu, židlí a postele strávil čtyři měsíce. Celou dobu ležel na betonu, nenechali ho spát, vodu pil ze záchodu. Musel se naučit nazpaměť připravené odpovědi pro soudní přelíčení se členy skautských oddílů. To se konalo za účasti pečlivě vybrané veřejnosti 28. a 29. listopadu 1952 v sokolovně ve Skutči a navazovalo na obdobný proces se skupinou „Skautský odboj Beneš“ v Heřmanově Městci.

„Nahnali tam komunisty a ti pak ze všech sil křičeli: ‚Trest smrti!‘ Byla to hrozná doba násilí ...“ vzpomínal Ladislav Bartůňka, kterého zařadili do údajné protistátní skupiny Hany Rybičkové. Nikoho z dalších devíti obžalovaných přitom do té doby neviděl. Všichni čelili obvinění z protistátní činnosti a Ladislavův rozsudek zněl: šest let vězení.

Trest si začal odpykávat v kamenolomu v Prachovicích. Přestože onemocněl zánětem pohrudnice, v březnu 1953 jej převezli na Jáchymovsko do nápravně pracovního tábora Mariánská. Každý den svázáni lanem hromadně pochodovali na těžbu uranové rudy. Těžká a nebezpečná práce v dole, radioaktivní záření, nedostatek jídla a spánku, šikana, zima a mráz se staly pro tehdy dvaadvacetiletého Ladislava Bartůňka každodenní realitou.

Během věznění ho mohli rodiče a dívka Růženka navštívit jen třikrát. V červnu 1955 Ladislava přeřadili do nápravně pracovního tábora Bytíz na Příbramsku. Pracoval tam na výstavbě nového sídliště Březové Hory. Před Vánocemi roku 1955 ho převezli na Pankrác, odkud byl ke svému překvapení 31. prosince téhož roku propuštěn.

První Ladislavovy kroky na svobodě vedly do Žďárce za Růženkou. „Hleděli jsme na sebe a nevěřili, že je to možné.“ Celou dobu na něho čekala. V září 1956 byla svatba.

Ladislav dělal skladníka v truhlářském družstvu v Chrasti, později Dřevotvar Pardubice. Jeho manželka dostala výpověď z Okresní národní pojišťovny s odůvodněním, že se provdala za nepřítele státu. Práci si našla ve výrobně obuvi v Botaně Skuteč.

V politicky uvolněné atmosféře roku 1968 a následně v roce 1989 se bratr Balda obrovskou měrou zasadil o znovuoobnovení Junáka na Skutečsku a také v celém okrese Chrudim.

Za svůj celoživotní přístup ke skautskému a civilnímu životu se bratr Ladislav Bartůněk – Balda stal nositelem Řádu stříbrného vlka. Slavnostní předání nejvyššího vyznamenání proběhlo 27. 8. 2017 ve skutečském kostele Nanebevzetí Panny Marie za přítomnosti seniora nositelů Řádu stříbrného vlka bratra Miloše Blažka – Merkura, dalších nositelů tohoto nejvyššího vyznamenání, náčelníka Junáka - českého skauta bratra Marka Baláše – Čiči, představitelů města Skuteč a mnoha dalších hostů. Na závěr předávání bratr Merkur nádherně vystihl Baldův přínos pro skautské hnutí: “Kdyby nebylo lidí jako je Balda, Junák by dnes neexistoval.“ Sepsal Jirka Wasserbauer – Kim, rádce Východočeské družiny SO.

Viz též Paměť národa – viz <https://www.pametnaroda.cz/cs/bartunek-ladislav-1931>.

Doživotním členstvím v čestném Svojsíkově oddíle byl br. Balda vyznamenán roku 2015. Svojsíkův oddíl památku bratra Ladislava Bartůňka natrvalo uchová.

Není smrti, zůstává věčně živý,
kdo spravedlivý byl a dobrotivý.

F. Halas

S bolestí v srdcích oznamujeme skautským sestřám a bratrům,
že naši družinu opustil její člen

bratr Jiří Belda – Pan,

skaut tělem a duší; opustil pozemskou skautskou stezku dne 15. 3. 2025
ve věku nedožitých 95 let (*22. 10. 1930).

Do skautského nebe odešel zaslužitý činovník střediska Varta Semily, člen Východočeské družiny Svojsíkova oddílu. Obnovitel skautingu v Libštátě, starostlivý a obětavý vedoucí tamního sedmého oddílu, dlouholetý zpravodaj kmene dospělých okresní rady Junáka v Semilech.

Bude nám všem moc chybět jeho chování gentlemana, cit pro spravedlnost, láska k přírodě, vzácný smysl pro humor. A nejvíc snad hrdost na to, že je skaut. Skautský kroj měl stále připravený, ne schovaný ve skříni, ale umístěný na opěradle židle, všem na očích.

Posledních několik let již jako vážně nemocný žil v zařízení Sociálních služeb města Semily. Do poslední chvíle jej pravidelně navštěvovali sestry a bratři z klubu oldskautů střediska Vatra.

Jako poděkování za jeho dlouholetou práci pro skautské hnutí jej vedení střediska navrhlo již nemocně ležícího na vysoké skautské vyznamenání – doživotní členství ve Svojsíkově oddíle. Vše se podařilo a bratr Pan si ještě mohl jmenovací dekret přečíst v přítomnosti sester a bratrů střediska. Velmi si tohoto vyznamenání vážil. V předvečer jeho svátku minulý rok jsem jej navštívil v přítomnosti semilských sester a bratrů, pozdravil jménem Východočeské družiny a předal mu družinový „Almanach“. Bratr Pan poděkoval. Bylo vidět, že ho návštěva a zájem Východočeské družiny, jejímž byl členem a pro nemoc se nemohl zúčastňovat družinových schůzek, potěšil.

Věnujme mu chvílku tiché vzpomínky a symbolicky stiskněme levici. Odešel nám bratr – dobrý člověk.

Východočeská družina Svojsíkova oddílu, Jirka Wasserbauer – Kim. Svojsíkův oddíl památku bratra Pana, od roku 2023 člena tohoto čestného Svojsíkova oddílu, natrvalo uchová.

PŘED UZÁVĚRKOU

Nazdar...začínají Velikonoce. Tak posílám pár poznámek o nich, o tom že začínají Květnou nedělí. Kdy začíná Svatý / Pašijový týden. Zdravím a přeji jejich pěkné prožití v pohodě.

Tisknu levici, Jaroslav Frič - Norek.

VELIKONOČNÍ TÝDEN					
Květná neděle	13.4.25	Škaredá středa	16.4.25	Bílá sobota	19.4.25
Modré pondělí	14.4.25	Zelený čtvrtek	17.4.25	Velikonoční neděle	20.4.25
Žluté úterý	15.4.25	Velký pátek	18.4.25	Velikonoční pondělí	21.4.25

Květnou nedělí začíná Svatý neboli Pašijový týden, který pak končí Velikonočním pondělím. Během něj si křesťané připomínají poslední dny Ježíšova pozemského života. Hlavním motivem jsou pašije (z latinského passio - utrpení), které připomínají umučení Ježíše Krista. Hlavně nic nepečte (přivolala by se neúroda) a nezkoušejte nové oblečení. Zvyky velí začít s jarním úklidem. Dům se odjakživa vymetal zelenými ratolestmi, aby se z něj vyhnaly všechny neřesti a nemravnosti. Květná neděle je také ideální příležitost k vyzdobení domu. Fantazii v rámci velikonočních dekorací se meze nekladou. Můžete si vyrobit velikonoční věnec na dveře i na stůl, zajíce na dveře nebo třeba věnec ze skořápek.

Modré pondělí. Podle jedné teorie je **modrá odvozena od barvy látky**, kterou se zdobily kostely. Spíše jde ale o překlad z německého „blau“, což kromě „modrý“ znamená také „neschopný práce“ či „podnapilý“. Na Modré pondělí by se nemělo pracovat, což ale neplatí pro hospodyně. Ty mohou pokračovat v pořádném úklidu domácnosti, který začal už na Květnou nedělí.

Žluté úterý. Označení Šedivé i Žluté se používá, přičemž v obou případech se **název odůvodňuje počasím**, které je pro toto období typické. V dubnu je počasí proměnlivé. Žlutá symbolizuje slunečno, šedá zase zataženo. Úterku se říká Šedivý i kvůli pavučinám, které se měly pečlivě vymést z domu. Kromě pokračování v jarním úklidu a vymetání pavučin není na programu nic zásadního. Někdy se mu taky říká tlusté, tak si dopřejte.

Škaredá středa. Do úklidu se zapojí povinně také pánové. Podle historie je středa den, kdy Jidáš zradil Ježíše. Prý není dobré se tento den mračit, špatná nálada by vám pak mohla vydržet celý rok – proto „škaredá“. Všechny stesky a splíny se z domu vyháněly tradičním vymetáním komína. Odtud zase plyne jiné označení – Škaredé středě se říká také Sazometná. Odjakživa se podávalo škaredé, na pohled nevzhledné jídlo. Často to byl bramborák natrhaný na kusy. Také se pečou **jidáše**, které se ale snídají až na Zelený čtvrtek.

Zelený čtvrtek je pro křesťany dnem odpuštění. Název vznikl zřejmě z německého výrazu „Gründonnerstag“, z čehož je odvozeno staré sloveso „greinen“, které znamená „plakat“. Podle jiných pramenů pochází označení od zelených rouch, která se tento den nosí při bohoslužbě. Večerní mši začíná nejdůležitější část liturgického roku, velikonoční triduum. Při mši svaté se připomíná Poslední večeře Páně, před kterou myl Ježíš učedníkům nohy. Uprostřed bohoslužby tedy kněz umývá nohy dvanácti lidem.

Velký pátek. V tento den byl podle tradice ukřižován Ježíš Kristus. Pro křesťany je to den rozjímání a ticha, drží také půst. Bohoslužba na Velký pátek má tři části: bohoslužbu slova, uctívání kříže a přijímání. V současnosti se jedná o jeden ze státních svátků České republiky. Tento den se ovšem nese i ve znamení tajemna. Země měla podle pověr vydávat poklady, vodníci se proháněli na souši na koních a čarodějnice vás mohly uhranout. Nebylo dobré nic půjčovat ani si půjčovat od ostatních. Půjčená věc totiž mohla být očarovaná. Bylo zakázáno pracovat na poli nebo v sadech. Také **praní prádla bylo nepřipustné**, protože by se prádlo nenamáčelo do vody, ale do Kristovy krve.

Bílá sobota znamenala konec půstu. Ráno se ze stavení vymetla špína novým koštětem, aby bylo čisto celý rok. Někde se dokonce bílilo, z čehož vzniklo jméno velikonočního dne. Říká se také, že to je i podle roucha nově pokřtěných. Na pole se nosily křížky z ohořelých dřívěk, aby přivolaly úrodu. Dívky a ženy zdobily vajíčka, chlapci a muži pletli pomlázky z čerstvého proutí. Napilno bylo hlavně v kuchyni, jelikož se vařilo a peklo na Boží hod velikonoční a Velikonoční pondělí. Již tradičně se v tento den peče **velikonoční beránek** a **mazanec**. Po západu slunce začíná velikonoční vigilie, nejdůležitější bohoslužba celého liturgického roku. Před kostelem se vždy svěcí oheň a od něj kněz zapálí paškál neboli velikonoční svíci symbolizující Krista a jeho vítězství nad smrtí. Od té pak zapálí svíce všech věřících. Následují i další části velikonoční liturgie. Této noci, při které křesťané bdí a modlí se, se říká **velká noc**. A odtud pochází název celých svátků. Na Bílou sobotu se nejen peklo. Ochraňte svůj dům, malujte vejce a dejte si bez výčitek maso.

Velikonoční neděle. Na Boží hod velikonoční, za svítání, vstal Ježíš Kristus z mrtvých, a proto je pro věřící nejvýznamnějším dnem celých svátků právě neděle. Dni se také přezdívá Den Páně. **Velikonoční beránek, mazanec** další velikonoční dobroty se nechávaly světit a každý, kdo přišel na návštěvu, z nich kus dostal. V některých krajích jedli svěcené jídlo vestoje v kostele. Jindy jím hospodář z části podělil zahradu i studnu, aby byla dobrá úroda a voda. Dříve to také byla příležitost vzít si nové oblečení.

Některými nazýváno Červené, **Velikonoční pondělí** je dnem tradiční pomlázky. V místech, kde se ještě dodržují staré zvyky, vyražejí hned ráno chlapci na koledu. S pomlázkou z vrbového proutí chodí vyšlehat děvčata ze sousedství. Přinesou jim tím dlouhé mládí, krásu, zdraví a chuť do práce i do života. Jako „odměnu za výprask“ muži dostanou barevné pentle na pomlázku, malované kraslice a alkohol, zatímco chlapci nějakou tu sladkost. První koledník je zpravidla odměněn nejvíc ze všech, protože do domu přinesl štěstí a požehnání. Mezi dalšími zvyky bylo i objímání stromů, což mělo člověku dodat sílu. K Velikonočnímu pondělí neodmyslitelně patří i bohaté sváteční menu.

Zdobené vejce se nazývá **kraslice**. Vejce se zdobila již ve starověku, používala se nejčastěji červená barva, která symbolizovala krev Krista. Barvení mělo i praktický význam, lépe se tak poznala vejce vařená od syrových. Vařená vejce byla určena pro koledníky, vyfouknuté ozdobené vejce pak bylo nejčastější součástí velikonoční výzdoby.

NOVINKY SVOJSÍKOVA ODDÍLU

Příspěvky zasílejte buď písemně na adresu:

anebo elektronicky redaktorovi na e-mail:

Interní informace

Vladislav Jech
Jilovská 46
252 44 Psáry

vjech.kamzik@volny.cz

Určeno pro potřebu Svojsíkova oddílu, distribuováno do jeho družin; v případě použití výřatků, odkazů apod. žádáme důsledně uvádět zdroj, tj. ročník, číslo a stranu ZPRAVODAJE, odkud bylo čerpáno!